

Vremea liniştii

Bragagiu

Vremea se afundă-n ceaţă
Precum noaptea în tăcere,
Trece blând ca o povaţă
Timpu-ncet prin întuneric.

Luna peste tihnă varsă
Razele tremurătoare
De pe culmea luminoasă
Şi din umbrele de mare.

Ea ceasornicul inundă,
El încurcă fără leacuri
Secolele în secundă,
Clipa singură prin veacuri.

Peste tihnele nescrise
Zvâcnetul nici nu îngaimă
Doar o pasăre din vise
Tresări cu glas de spaimă.

Însă liniştirea lină
Iar o netezi pe aripi
Şi în palida lumină
Înveli pe fiecare.

Nici un zgomot să se-nalţe
Nu s-aude, nu se vede,
Adormi la vânt în braţe
Freamătul uşor şi verde.

Dar şi vântu-ntins pe spate
Împăienjenindu-şi ochii
Umflă vele-n libertate
Şi îmbrăţişează rochiile.

Parcă într-o amortire
Lumea-i toată prăbuşită
Varsă bale de iubire
Şi surâde adormită.

Apa chiar nu se mai mişcă
Prinsă-n trestii şi în sălcii
Ca un dor născut în trişcă

Și pierdut în somnul păcii.

În văzduhul cald de vară
Am înțepenit ca lacul.
M-aș mișca, dar ceasul iară
Va hodorogi tic-tacul.
Victor Bragagiu